

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๔๘

เจ้าคุณศรีวรคุณช่วยไว้

ก่อนจ้งหัน

ตามปรกติวัดป่าบ้านตาดนี้การประกอบความพากเพียรของพระ คงเส้นคงวามาตลอดตั้งแต่เริ่มสร้างวัด เรื่องจิตตภาวนานี้อ่อนไม่ได้ มีกิจการงานอะไรก็ยับเยิบทำเสียบ้างเล็กๆ น้อยๆ ถือว่าเป็นเรื่องเล็กน้อย เรื่องใหญ่โตคือจิตตภาวนาชำระจิตใจ อันนี้เป็นเรื่องใหญ่โตมาก ใครไม่ยอมมองเข้าไป มองดูใจเรานี้แหละ เพราะไฟนรกอเวจีมันพลุ่งๆ ออกมาจากใจ ใจกิเลส ความโลภ ความโกรธ ราคะตัณหา อารมณ์ต่างๆ ไปสูมอยู่ข้างใน แล้วผลัดกันออกมาๆ เวลาจะเอาน้ำดับไฟด้วยจิตตภาวนามันไม่ยอมนะ พอเอาจิตจ่อเข้าไปเท่านั้นหายเลยๆ คือเปลวไฟมันรุนแรง เปลวไฟกิเลสตัณหา พอจ่อจิตเข้าไปนั้นถูกเปลวไฟเผาเอาหายไปๆ จำให้ตึ้นะคำนี้ ผิดหรือไม่ผิดเอาไปพิจารณา นักภาวนาจะรู้อเอง

เพราะฉะนั้นนักภาวนาเราจึงขี้เกียจภาวนา ถูกไฟเผาหน้าผากเอา จ่อลงไปจะดูจิตนั้นนะ ไฟมันอยู่ที่จิต มันแสดงเปลวอยากคิดอยากปรุงอยากรู้อยากเห็น อยากๆ ตลอดเวลาอยู่ในใจ ดูให้ตึ้นะ นี่ละจุดมหากษัยอยู่ตรงนี้ พร้อมกับมหาคุณก็อยู่ตรงนี้ ถ้าดับได้แล้วเป็นมหาคุณ โลกไม่มีใครมองไม่มีใครสอนนอกจากพระพุทธเจ้าพระองค์เดียวเท่านั้น สอนจุดนี้โดยถูกต้อง นี่คือจุดแห่งวิภูวนของสัตว์ ฟืนไฟอยู่ในนี้หมดเลยเชียว อยู่ในใจดวงนี้ ดับอันนี้ได้แล้วก็พุ่งถึงนิพพาน อยู่ที่ใจดวงเดียว เพราะฉะนั้นนักภาวนาเราอย่าลดละนะ มันอยากคิดอยากปรุงเท่าไรให้จ่อลงไป อย่าถอย พอจ่อลงไปนี่ความอิดหนาระอาใจมาแล้ว สู้ความอยากคิดอยากปรุงไม่ไหว เดี่ยวก็หางานนั้นมาทำ หางานนี้มาทำแก้รำคาญ นั้นแพ้แล้วนะ แพ้แล้ว

มันหนักเท่าไรพืดกันลงไปๆ ให้เห็นดำเห็นแดงกันชินนักภาวนา เอ้า ปฏิบัติตามที่ผมว่านี่จะผืดไปไหน ผืดไหม ลองดูซินะ เปลวไฟมันอยู่ที่หัวใจ พอเราจะจ่อลงไป ภาวนาคือเป็นน้ำดับไฟ ระวังอารมณ์ต่างๆ ซึ่งเป็นอารมณ์ของกิเลสนั้นแหละด้วยธรรม จะเป็นคำบริกรรมหรือคำใดก็ได้ ด้วยสติๆ เราจะได้เห็นเปลวไฟมันแสดงออกมา นี่สู้มันไม่ได้ก็เถลไถลไปทำกิจนั้นงานนี้ ออกไปข้างนอก นี่ถูกมันเตะเอานะนั่น ไม่รู้ตัว จ่อเข้าไปนั้นไม่ได้เลยเอางานภายนอก งานของกิเลสนั้นแหละมาทำไปเสีย พอสี่วันสี่คืนไปเท่านั้น ไม่เกิดประโยชน์อะไรพวกนี้แหละ

เช่นอย่างมาเป็นนักภาวนาอยู่ในวัดนี้ก็เหมือนกัน ทั้งฝ่ายครว้ทั้งฝ่ายพระ เป็นแบบเดียวกันนี้ทั้งนั้น เอ้า ท่านทั้งหลายจับคำพูดที่ผมพูดเวลานี้เอาไปปฏิบัติต่อตัวเอง จะเห็น

ได้ชัดเจนเลย นี่ผ่านมาแล้วที่มาพูดนี่นะ มันของเล่นเมื่อไรกิเลส มันพลุ่งๆ จากหัวใจ มันจะไม่ยอมให้ธรรมคือความสงบใจจ่อลงนั้นได้เลย มันพลุ่งๆ หงายๆ ทั้งนั้นแหละ นี่ได้พุดกันพอแล้ว เอาจนกระทั่งมันหงายว้างนั้นเถอะ พุดง่าย ๆ ถึงได้เอาเรื่องมาพุดให้ท่านทั้งหลายฟัง ทำกับกิเลสทำเหยาๆ แหยะๆ ไม่ได้นะ กิเลสไม่ใช่เหยาเหยา เหนียวแน่นก็อยู่กับกิเลส เต็ดขาดอยู่ที่กิเลส นิ่มนวลอยู่ที่กิเลส ไม่ทันมันทั้งนั้น

นักปฏิบัติต้องเอาจริงเอาจัง มันอยากคิดอยากปรุงอะไรเอาตรงนั้นแหละนะ ความอยากนั้นละคือกิเลสอันใหญ่หลวง สติจ่อลงๆ อุบายวิธีการที่เป็นเครื่องสนับสนุนความเพียรเราให้เดินคล่องตัวดังที่ท่านทั้งหลายปฏิบัติมาและเคยแสดงให้ฟังแล้ว เช่น ผ่อนอาหาร อดอาหาร อดนอนบ้างอะไรบ้าง ตามแต่จะเหมาะในการหนุนความพากเพียร คือ สติธรรม ปัญญาธรรม เป็นสำคัญ จุดนี้เป็นจุดสำคัญ การประกอบความเพียรมีแต่ทำ ๆ ทำเฉย ๆ มันขัดข้องกับอะไรไม่ดูไม่ได้เรื่องนะ มันขัดข้องกับอะไร สะดวกเพราะอะไรให้ดู จับไว้ ๆ จะได้เรื่องได้ราวในการภาวนา

นักภาวนาต้องเป็นนักสังเกต นักสู้ สู้ที่จิตนะ มันแสดงเปลวอยู่ที่จิต จำให้ตีทุกคน ผิดหรือถูกที่เราพูดเวลานี้ เปลวไฟคือกิเลสออกมาจากใจ ที่ว่าความโลภ ความโกรธ ราคะ ตัณหา ออกที่ใจ รวมแล้วเป็นกิเลส กองไฟใหญ่อยู่ที่นั่น มันอยู่ไม่ได้มันอยากคิดอยากปรุง มันติดมันตันอยู่ตลอดเวลา นักภาวนาถึงจะรู้ความติดตันของกิเลสภายในจิตที่ผลัดตันออกไป ไม่ใช่ักภาวนาต้องตายกับมันทั้งนั้น ๆ ดีไม่ดีก็ตายกองกันไปเลย จำให้ตีนะนักภาวนา อย่าเหยาๆ แหยะๆ ทำอะไรให้มีจริงมีจัง มีสติจับ ๆ ไปทุกอย่าง อย่าทำสักแต่ว่าทำ

ธรรมพระพุทเจ้าไม่ใช่สักแต่ว่านะ จริงจังทุกอย่าง ละก็จริง บำเพ็ญก็จริง สติปัญญาติดแน่นๆ กับความเคลื่อนไหวของจิต ความเคลื่อนไหวของกาย วาจา ความเคลื่อนไหวของอาการของเราทั้งหมด มีสติปัญญาติดแน่นๆ นี้เรียกว่าความเพียร ผู้มีความเพียรต้องทำอย่างนั้น ไปแบบเชื่อ ๆ ซ่า ๆ อยู่ไป ๆ กินไป มองดูแล้วเหมือนควายนะ ไม่ได้ประมาทหมู่เพื่อนหรือใคร ๆ แหละ นอกจากหลับหูหลับตาไม่ดูเฉย ๆ อย่างนั้นค่อยยังชั่วนะ ถ้ามองดูบีบมันจะขวางทันที ๆ เพราะเป็นเรื่องของกิเลสเต็ม มองดูคนไม่เห็นคน เห็นแต่กิเลสเต็มตัว ๆ ทั้งพระทั้งเณรทั้งฆราวาส

เอาธรรมจับซิ ไม่มีใครเอาธรรมจับแหละ พระพุทเจ้าจับ พระสาวกทั้งหลายจับ ได้เรื่องราวอันนี้แล้วเอามาแสดงให้ทราบ ว่า สิ่งเหล่านี้เป็นไฟ ๆ ทั้งนั้น เป็นพิษทั้งนั้น เอาสติปัญญาจับดูตัวเองให้ดี ไม่งั้นไม่มีสาระนะคนเรา มีแต่ว่าโลกเจริญ ๆ ไม่ทราบมันเจริญอะไร ก็คือไฟเผาหัวอกสัตว์โลกนั่นเอง เจริญที่ตรงนั้นนะ เกิดความเดือดร้อนระล่ำระสายทุกหย่อมหญ้านั่นแหละ นี่ละโลกเจริญ โลกกิเลสเจริญ ถ้าธรรมเจริญที่ไหนสงบเย็น ๆ แต่

ไม่เคยปรากฏนะ ที่ไหนๆ ปรากฏว่าที่นั่นเจริญๆ ด้วยศีลด้วยธรรม ผู้บำเพ็ญธรรมได้รับ
มรรครับผลมีความสงบร่มเย็น เอาชายที่ไหนจ่ายตลาดก็ได้ไม่เคยมี แต่เรื่องกิเลสไม่มีใคร
ซื้อใคร เพราะมันเคลื่อนด้วยกันทุกคน นี่ละกิเลสเคลื่อนโลก ทุกซีกก็เคลื่อนโลก

ธรรมที่จะมีให้เกาะให้ยึดให้พอเป็นที่ซุกหัวนอนบ้างมันไม่มี เป็นอย่างไรชาวพุทธ
เรา คนอื่นที่เขาไม่รู้เรื่องเป็นอีกอย่างหนึ่ง อันนี้ชาวพุทธเป็นผู้ปฏิบัติธรรมโดยแท้ น่าจะได้
ธรรมมาชม คือความสงบร่มเย็นใจนะ เอาละให้พร

หลังจ้งหัน

เรียงลำดับอายุ วัยของร่างกายเจ้าของ เรียงลำดับกำลังวังชา ตอน ๒๒-๒๓ นี้กำลัง
เหมือนช้างสารตัวหนึ่ง อาหารมีเท่าไรมากินหมดเลยนะ ไม่พอ กินเท่าไรก็ไม่พอ เวลามัน
เร่งของมันนี่อะไรอ่อยหมด อาหารอะไรอ่อยหมดเลย สุดท้ายทดลองดูมันจะอ่อยอะไร
นักหนา ก็เอาข้าวเปล่ามาให้มันกิน อ้าว ข้าวเปล่าๆ นี่หวานนะ เนอะ ทดลองดู ข้าวเหนียว
หวานกว่าข้าวเจ้า หวานด้วยกัน โถ ไม่มีอะไรมันเอารสของมันเอง เอารสจากข้าวของมัน
เอง ทดลองชัดเจนมากอายุ ๒๓ ต้องได้ตัดกัน คือที่มันเด่นตรงไหนเราจำได้ตรงนั้น เราจับ
มันก็ตั้งใจมาเรื่อยๆ อายุ ๒๔ กำลังเรียนหนังสือ ที่พัตติดหลัง(รูปถ่ายที่วัดสุทธาวาส)
นั้นอายุ ๓๖ พัตตนั้นเป็นของอาจารย์มหาทองสุกนะไม่ใช่ของเราเอง นั่นละที่ลงมาจากวัด
ดอยธรรมเจดีย์แล้วมาพักวัดสุทธาวาส

พูดอะไรเรื่องราวมันไปสัมผัสเรื่องพัต ท่าน(อาจารย์มหาทองสุก) เอะใจขึ้นมา อ้าว
เป็นมหาทั้งที่เคยได้พัตกับเขาหรือเปล่า อู๊ย ผมไม่เคยสนใจ ไป เรียนมาแทบเป็นแทบตาย
ให้ได้มหาติดตัวบ้างซิ พอว่าอย่างนั้นท่านก็ลุกปั๊บไปเอาพัตของท่านมา นี่พัตผมก็มี
พอดมีโยมไปที่วัดและมีกล้องถ่ายรูปติดไปด้วย เอ้า ถ่ายเดี๋ยวนี้ นั่งเก้าอี้ ท่านจัดให้นะ เอา
พัตมาวางให้แล้วนิมนต์เราไปนั่ง นั่นละถึงมีพัตติดหลังมา เป็นพัตท่านอาจารย์มหาทองสุก
ไม่ใช่ของตัวนะ ของตัวไม่เคยเห็นและไม่เคยสนใจด้วย เป็นเปรียญชั้นเดียวกัน ก็เลยมีพัต

เรียนหนังสือมาไม่เคยสนใจ ใบประกาศนียบัตรไม่เคยสนใจเลย ออกฝั่งเลย ตั้งแต่
พัตก็ไม่เคยสนใจ จริงๆ ไม่ทราบเขาให้ไม่ทำให้ไม่รู้คือเราไม่สนใจ ตามธรรมดาเป็นพระ
สมัยก่อนต้องมีพัตติดตัวๆ ทุกวันนี้จะมีหรือไม่มีก็ไม่ทราบ พระสมัยทุกวันนี้ไม่เหมือนแต่
ก่อนนะ การศึกษาเล่าเรียนแต่ก่อนจริงจังมาก ถ้างได้ภูมิมาแล้วเต็มเหนี่ยวเลย ทุกวันนี้
เรียนลัดๆ ได้แต่ชื่อก็เอา เป็นอย่างนั้น แต่ก่อน โถ... คิดดูสอบเปรียญตกปีที่สองจนจะยืน
ไม่อยู่เลย เสียใจมาก มันตกได้ยังไง อยากรอกรรมการมาแปลให้ดู ตกตรงไหน อยากรว่า
อย่างนั้นนะ มันเต็มเปี่ยมของมันแล้วไม่มีที่ต้องติ สอบทำได้แน่ตามภูมิวิชาของเรา แล้วมา

ตก โถ จนจะยืนไม่อยู่นะ มันตกได้ยังไงๆ อยากเอากรรมการที่ตรวจให้เราตก วิชาไหนตก ตรงไหน

เวลามาพิจารณาอันหลังมันมีสายของมัน คือเราว่าจบเปรียญ ๓ แล้วจะออกทันที นักธรรมตอนนั้นได้ชั้นโท นักธรรมเอกยังไม่ได้ เหมือนว่ารอนักธรรมเอก จึงต้องให้เปรียญมหาตกไปเสียก่อน พอได้นักธรรมเอกปั๊บ เปรียญนี้ฝังไปเลย ก็มันรออยู่แล้ว มันรอกันเฉยๆ เราก็เลยผ่อนคลายความเสียใจลงได้ อ้อ อาจจะรอกันนี้ก็ได้อ คือพอได้เปรียญแล้ว นักธรรมจะไม่สนใจ จะออกเลย แต่นี่รอให้ได้เอกเสียก่อน พอได้ปั๊บเปรียญก็ปั๊บด้วยกัน ก็ไปเลยออกเลย ไม่สนใจกับใบประกาศนียบัตร พัดยศอะไรไม่เคยสนใจ นี่ก็เป็นพัดอาจารย์มหาทองสุกเอามาติดไว้ เป็นพัดปลอม

คือจิตมันไม่ได้อยู่กับอันนี้นะ เรียนก็เรียนเพื่อจะออกปฏิบัติ พอเสร็จแล้วปั๊งบเลย ทีเดียวไม่รอเลย ก็เดชะอยู่ไม่งั้นจะออกลำบาก ผู้ใหญ่คือสมเด็จพระสังฆราช วัดพระศรีมหาธาตุ โอ๊ย ท่านเมตตาดีมาก ผูกพันมาก ไปที่ไหนติดตามจะเอาคืนไปอยู่กรุงเทพฯ ตั้งแต่พรรษา ๑๖ แล้ว ฟังซินะ มาเผาศพหลวงปู่มัน ท่านก็มาในงานด้วย อันนี้ก็เจ้าคุณศรีวรคุณช่วยไว้ได้ ไม่งั้นก็จะลำบากเหมือนกัน เรื่องกลับหรือไม่กลับอาจจะชอกช้ำกันอยู่ หาอุบายออกกะซิ มามีแต่จะเอากลับกรุงเทพฯ ทำเดียว ติดตามตลอดนะ ตั้งแต่เราจากกรุงเทพฯ มาออกปฏิบัติท่านไม่ปล่อย สักดลัดต่อนจะเอาคืนไปกรุงเทพฯ เพราะอยู่กับท่าน ท่านรู้นิสัยดีทุกอย่างแล้ว ท่านจึงเมตตาดีมาก

มาถึง ๓๖ นึกว่าจางไปแล้วนะออกปฏิบัติแล้ว เผาศพท่านอาจารย์มัน ท่านมาเห็นก็จะเอากลับไปกรุงเทพฯ จริงๆ ไม่ใช่เล่นๆ นะ จะเอากลับคืนไปพร้อมเลย เราก็ เอ๊ จะทำยังไง พอได้ท่านเจ้าคุณศรีวรคุณ น้องชายเจ้าคุณอุบาลี ท่านเป็นเพื่อนกัน สนทนกัน นั่งอยู่ด้วยกัน ท่านพูด นั่นละท่านช่วย เราไม่ลืมคุณท่านนะ ท่านช่วย ไม่ชอกช้ำ ไม่งั้นจะลำบากเหมือนกัน เพราะคนหนึ่งก็จะเอากลับกรุงเทพฯ คนหนึ่งก็จะไม่ไป ตอนนั้นธรรมจักรกำลังหมุนหัวใจมันจะไปได้อย่างไร จิตใจไม่มีวันมีคืนเลย หมุนตัวๆ แล้วจะเอาคืนไปกรุงเทพฯ ได้ยังไงนี่ซิ แต่ท่านไม่รู้ภายในของเราซิ มีแต่จะเอากลับทำเดียว

ท่านพูดมีแต่จะเอากลับทำเดียวๆ เราก็นิ่ง สักเดียวท่านเจ้าคุณศรีวรคุณท่านคงรำคาญละทำ โอ๊ย ก็จะไปเอาเขาไปอะไรนักหนา ถ้าเป็นพ่อบ้านพ่อเมืองก็เป็นพ่อตาแล้ว แล้วจะไปเป็นลูกเขยใหม่ยังไง นี่บวชมานานแล้วท่านมหาที่พรรษา เราอยากตอบตั้งแต่ยังไม่ถาม บอกว่าได้ ๑๖ พรรษา ฆูนนะเป็นอุปัชฌาย์เขาได้แล้ว ท่านย้าเข้าอีก เป็นอุปัชฌาย์เขาได้แล้วจะเอาไปเป็นลูกเขยใหม่ได้อย่างไร เวลาเขาออกก็ให้เขาออกไปซิ จะผูกจะมัดกันทำไม ท่านเป็นผู้ใหญ่ เป็นเพื่อนกัน ท่านก็ว่าได้สบายๆ เราก็นิ่งเป็นทางออก ทางนี้ก็เลยเสียบนะ เสียบก็ออกช่องนี้แหละ ไม่งั้นจะลำบากเหมือนกัน

ท่านรู้สึกว่าคุณพัน เมตตามาก ไปไหนติดตามๆ ตลอด ดักหน้าดักหลัง แต่เราไม่ยอมไป สมเด็จพระมหาธีรราชเจ้า นี่ละองค์หนึ่งที่มาอยู่บนหัวใจเรา ทางปริยัติก็คือสมเด็จพระมหาธีรราชเจ้า ทางฝ่ายปฏิบัติก็หลวงปู่มั่น อยู่ในหัวใจเรา เพราะอะไรจึงมาอยู่ในหัวใจเรา สมเด็จพระมหาธีรราชเจ้าเป็นนักเสียสละ เข้ากันได้ปึงเลยกับเรา เป็นนักเสียสละ มีเท่าไรไม่มีเหลือเลย ก็เราดูแลทุกสิ่งทุกอย่างของท่านทั้งหมด เราดูแลทั้งนั้น พอของเต็มตู้ ไม่นานนะคอยดู ลักเดียวท่านก็สั่งจับฉลาก พระเณรทั้งวัดมาเอาหมดเลย ท่านไม่มีเหลือแหละ สมบัติปัจจัยอะไรอย่างนี้เหมือนกัน เราเป็นคนถือบัญชี จ่ายเงินเราเป็นคนสั่งจ่าย ท่านไม่เกี่ยวข้องแหละ เราทั้งหมด ท่านจึงอยากให้ไปอยู่ ท่านไว้ใจ นี่ละที่ว่าอยู่บนหัวใจเรา คือท่านเป็นนักเสียสละจริงๆ อยู่กับท่านมาทุกสิ่งทุกอย่างทั้งหมด ไม่มีอะไรติดเนื้อติดตัวแหละสมเด็จพระมหาธีรราชเจ้า ไม่มี มีเท่าไรเป็นหมดๆ หมดตลอดเลย ท่านเป็นนักเสียสละ ถึงใจเรา

เราตัวเท่าอึ่งก็ตามแต่ใจไม่ได้เป็นอึ่ง ใจมันเป็นนักเสียสละอยู่แล้ว ตั้งแต่เรียนหนังสืออยู่ก็เหมือนกัน เราไม่เคยเก็บหอมรอมริบอะไร เพื่อนฝูงนี้เต็มละ คณะของเรา เราเป็นหัวหน้าคณะเต็มหมด พระเณรมาอยู่กับเรา มีอะไรเป็นอันเดียวกันหมดๆ ตลอดมา ตั้งแต่เรียนหนังสือจนกระทั่งออกปฏิบัติ สมเด็จพระมหาธีรราชเจ้าอยู่บนหัวใจเรา เป็นนักเสียสละ ไม่มีเหลือเลย บริษัทบริวารลูกหาหมากต่อมาก ไม่มากยังงไรมโหรีมโหรีมโหรีอยู่ที่นั่น ฝ่ายปฏิบัติคือหลวงปู่มั่น อันนี้ยกให้เลย เป็นเอกหมดทุกอย่างเลย สมเด็จพระมหาธีรราชเจ้าเป็นเอกทางการเสียสละ ไม่มีเหลือละ หมดเลย

มันถึงใจนะเรา ไปอยู่กับครูบาอาจารย์องค์ใดถ้าตระหนี่ถี่เหนียวแล้ว เราเป็นจริงๆ นะ อยู่ไม่ได้นาน มันหากเป็นในจิต ครูบาอาจารย์องค์ใดหรือเป็นสมภารเจ้าวัดตระหนี่ถี่เหนียวแล้วอยู่ไม่ได้เรา ไม่ติด ผ้าอังสะผืนหนึ่งก็เอามาวางอยู่ท่ามกลางสงฆ์ ผ้าอังสะผืนนี้ให้ห้องคั่นๆ ถ้าเป็นเราแล้วจับฟาดเข้าป่าเลย มันสมบัติอะไร จะให้ก็ให้ไปซิ ประสาสิ่งเหล่านี้เป็นเครื่องสงเคราะห์กัน เราเห็นต่อหน้าต่อตาเราฝึกลึคนะ ตระหนี่ถี่เหนียว เก็บไว้หาอะไร ตายแล้วไม่เห็นเอาสิ่งเหล่านี้ไปเผาไหม้ ก็เผาด้วยไฟทั้งนั้น เห็นแล้วพูดได้ชัดๆ แหละเรา นิสสัยเราไม่เป็นอย่างนั้นด้วย มันเปิดอยู่นั่น ตั้งแต่เรียนหนังสือก็เปิดตลอด ไม่เคยมีคำว่าตระหนี่ถี่เหนียว มีเท่าไรเป็นหมดเลย

ไปไหนมาพระนี่รู้มเลย แย่งกันหมด เราไม่ได้อะไร ท่านรู้นิสัย ใครได้ก่อนก็เอาเหมือนลูกกับพ่อกับแม่ แย่งกันอยู่ต่อหน้าพ่อแม่ อันนี้ก็แย่งต่อหน้าครูบาอาจารย์ มันก็แบบเดียวกัน ใครจะไปถือสาใคร แขนซ้ายแขนขวา เข้าใจไหม ก็เท่านั้นเอง เป็นอย่างนั้นแหละไปไหน ความเสียสละมันเป็นนิสัยเอง

(ถวายทองคำ ๕๐ สดางค์ครึ่ง) ทองคำก็ได้เรื่อยๆ ประเภทน้ำไหลชิมก็ค่อยไหล ชิมเข้ามา สมเจตนาจะ เจตนาที่เราหวังจะพยายามหาสมบัติที่มีค่าเข้าคลังหลวง เข้าไปแล้ว

มันก็ไม่แล้วในใจนะ เพราะไปเห็นทองคำในคลังหลวงเสียเอง มันจึงตั้งใจอยู่ตลอด ได้มากแล้วก็ยังไม่สนิทใจ เพราะฉะนั้นจึงอดใจอ้อน ให้เป็นประเภทน้ำไหลซึม เขาให้เท่าไรก็เอาถ้าเป็นประเภทน้ำไหลซึม มันหลายประเภท ใช้แบบไหนแบบนั้นแหละเราไม่ก้าวก่ายกัน เวลาชู้ชู้ เห็นกระเป๋าทอง ไท่นั่น ทองคำ นั่นเด็ด อันนั้นเด็ดกัน พอหลังจากนั้นนี่ ประเภทน้ำไหลซึม ใครให้ก็เอาไม่ให้ก็ไม่เอา พออดอดเอา .ก็ได้มาเรื่อยๆ เดี่ยวนี้ ๙๖-๙๗ กิโลแล้วมั่งทองคำประเภทน้ำไหลซึม (๙๔ กิโลครับผม) นั่น ๙๔ กิโลแล้ว นี่ละประเภทน้ำไหลซึม จะเข้านะ

เราคิดไว้หมด คิดนี้คิดเพื่อพี่น้องลูกหลานไทยเรา เราไม่ได้คิดเพื่อเรา ทุกอย่างเราคิดเพื่อลูกเพื่อหลานไทย คิดอะไรเดินตามนั้นๆ ก็เป็นไปตามนั้นทุกอย่าง ราบรื่นดีงาม ไม่ผิดพลาดนะ ตั้งแต่การช่วยชาติก็เหมือนกัน เราพิจารณาเต็มกำลังแล้วออกๆ ๗ ตลอดมา ทั้งด้านวัตถุทั้งด้านนามธรรมคือการเทศนาว่าการ ออกมาตลอดเลยไม่ผิดพลาด ราบรื่นดีงามตลอดมา ทางด้านวัตถุนี้ก็มาหาทองคำเราประเภทน้ำไหลซึม เพราะยังแป่วใจอยู่มาก ทองคำในคลังหลวงเรา เพราะฉะนั้นได้มาแม้จะเป็นกอบเป็นกำแล้วก็ตาม ที่บกพร่องยังบกพร่องอยู่มาก จึงบิดบาศาตวิงวอนอดอ้อนกับบรรดาพี่น้องทั้งหลายให้พยายามหาหาเพื่อทองคำเราจะได้เข้าสู่คลังหลวงให้เป็นความแน่นอนนามันคงแก่ชาติไทยของเรา

ลมหายใจของคนทั้งชาติอยู่จุดนั้นนะ การรับรองยืนยันทุกอย่าง การซื้อการขาย ตัดหนี้ติดสิน เอาทองคำเป็นเครื่องประกัน ถ้าเราไม่มีทองคำเขาไม่ให้กู้ให้ยืมนะ ไม่ว่าส่วนย่อยส่วนใหญ่ ประเทศต่อประเทศก็ไม่ได้นะ ต้องมีทองคำเป็นเครื่องยืนยันแล้วกู้กันได้ขายกันได้ ทีนี้มันก็ก้าวออก รายได้ก็มี เราจึงได้พยายามเอาไว้เพื่อทองคำนี้เป็นหลักแห่งชาติไทยของเรา จึงได้ออดอ้อนบรรดาพี่น้องทั้งหลาย คิดไว้เรียบร้อยนะไม่ได้มาพูดเฉยๆ คิดเรียบร้อยแล้ว จึงได้ระบายออกมาๆ ทองคำสำคัญมาก ส่วนปัจจัยก็ตั้งที่ว่าแหละช่วยตลอดไม่มีเหลือ เราแบตตลอด ไม่เคยเก็บอะไรเลย ทั้งๆ ที่ไม่มีใครดันเกินเราการดันเพื่อชาติบ้านเมืองของเรา เราดันเป็นเบอร์หนึ่งเลย ดันมาก็เพื่อชาติ เราไม่ได้เอาอะไร เมื่อชาติบ้านเมืองเราพอเป็นไปแล้วเราก็นอนตาหลับ ความหมายว่าอย่างนั้น

ในฐานะที่เราเป็นผู้นำยังไม่สิ้นสุดลง ยังพอตะเกียกตะกายได้ เราก็พยายามพาพี่น้องทั้งหลายตะเกียกตะกายไปให้ได้สมบัติที่เป็นสาระ เช่นทองคำ เป็นต้น เข้าสู่คลังหลวงของเรา แล้วเราก็จะมีลมหายใจ หายใจเต็มปอดๆ ไม่เต็มปอดครึ่งปอดก็ยังดี จึงได้พยายาม นี้ก็ได้ตั้ง ๙๔ กิโลแล้ว มันจะได้ไปเรื่อยๆ อย่างนี้ละทองคำก็ดี นานๆ ลูกเห็นตุมลงมา ฝนตกฝอยๆ เบาๆ เป็นน้ำไหลซึม สักเดี๋ยวก็ลูกเห็นตุมตามลงมาๆ ตั้งแต่ ๕ บาทขึ้นไปเรียกว่าลูกเห็นละ ๕ บาท ๑๐ บาทขึ้นไปจนกระทั่งกิโลขึ้นไป เรียกว่าประเภทลูกเห็น ลูกเล็กลูกใหญ่ นี่ก็ ๙๔ กิโลแล้ว

เราพยายามที่สุด ที่เราพาพี่น้องดำเนินมานี้ เรายังไม่เห็นข้อตำหนิในใจของเราเลย ว่า ได้พาพี่น้องทั้งหลายดำเนินผิดไป ไม่ปรากฏ ถึงจะถูกตำหนิเตือนอะไร ก็เป็นเรื่องปากสกปรกเขาก็ว่าไปของเขา เราสะอาดด้วยการกระทำของเรา โดยคิดอ่านไตร่ตรองแล้ว ด้วยธรรม เราก็ก้าวเดินของเราไปเรื่อย ๆ ก็รู้สึกว่าร่าเริงตั้งงามเรื่อยมา วัตถุของเราก็ไม่มีที่ต่างพร้อย เพราะเราเป็นผู้นำเอง ออกด้วยความบริสุทธิ์ทุกอย่าง โอ้ย สิ่งก่อสร้างมากจริง ๆ นะ ก็สมบัติเงินทองสิ่งที่รักสงวนของพี่น้องทั้งหลายนั้นแหละ ต่างคนต่างเสียสละออกมา เพื่อชาติบ้านเมืองของเราที่อยู่ร่วมกัน ที่ไหนขัดข้องขาดแคลนมากก็หนุนกันไป ๆ

เวลานี้ก็ยังหลายหลังนะ ๕ หลังเวลานี้ละ อย่างนั้นละ คิดดูไปกรุงเทพคราวนี้ไม่ได้เงินติดตัวมานะ ไปคราวนี้บอกให้เอาไว้กรุงเทพทั้งหมด เพราะสร้างกุฏิอยู่สองหลัง หลังแน่นหนามั่นคงเสียด้วย ต้องเอาเงินจำนวนนี้ไว้สำหรับจ่าย ทั้งอุปกรณ์เครื่องก่อสร้าง ทั้งค่าจ้างคนงานอะไร ๆ ก็ยังไม่พอ เราก็สั่งเอาไว้ถ้าขาดเหลือเท่าไรให้บอกไปเราจะโอนมา ๆ เราว่านั่น คราวนี้จึงไม่ให้เอามา เฉพาะอย่างยิ่งตอนเช้าวันจะกลับมาไม่เอามาเลยห้ามเลย ถึงขนาดนั้นก็ยังไม่พอเงินจำนวนนี้ นี่เห็นไหมนั่น ชี้ไปกุฏิสองหลังกำลังเริ่มขึ้น นั่นก็เงินของวัดเรานี้จะออกช่วย จึงไม่ให้เอามา คราวนี้ไม่เอามาเลย เอาไว้โน้นทั้งหมด ทางนี้เราหาเอาใหม่ ทางโน้นไม่มีใครประกัน อยู่ทางเราที่เราประกันตลอดทางโน้นไม่มี ขาดเหลืออะไรก็ต้องบอกมาทางนี้ ขอมาทางนี้ ทางนี้ส่งไปให้ ๆ ทางนี้เราไม่เป็นไรขาดเหลืออะไรเราดูแลด้านนี้

จึงขอให้พี่น้องทั้งหลายได้พากันตั้งอกตั้งใจหันหน้าเข้าสู่ศาสนานะ ให้ฟังเสียงพระพุทธเจ้า ฟังเสียงกิเลสที่ฟังมานานแล้วพาคนให้เดือดร้อนลุ่มจมมามากต่อมาก ถ้าจะฟังกันไปเรื่อย ๆ โลกนี้จะเป็นถ้ำเป็นถ้ำ ในท่ามกลางแห่งโลกที่ว่าโลกเจริญ ๆ นั้นแหละ ความเสื่อมความเสียความเป็นถ้ำเป็นถ้ำ จะอยู่ในนั้น ในถ้ำเดียวกัน ถ้างให้กิเลสมาแล้วเป็นอย่างนั้น ถ้าธรรมนำแล้วดีหมด ผู้ใหญ่ก็มีความเมตตาสงสารผู้น้อยด้วยคุณธรรมของตน ผู้น้อยก็เคารพนับถือเชื่อฟังกัน โลกก็ร่มเย็น ๆ ประเทศไหนใหญ่เท่าไรมีอรรคมีธรรมมาก ประเทศนั้นยิ่งให้ความร่มเย็นมาก เหมือนกับต้นไม้ใหญ่มีใบหนานั้นเอง นี่ใหญ่เท่าไร ๆ ยิ่งเป็นยักษ์เป็นผีกลืนสัตว์เล็กสัตว์น้อยปลาเล็กปลาน้อยไปหมด มันก็ฉิบหายได้ นี่ละโลกเจริญเจริญแบบนี้ละ ปลาใหญ่กินปลาเล็กเป็นแบบนี้ละ หากความเจริญไม่ได้ ถ้าเป็นธรรมแล้วกระจายถึงกันหมด

อยากให้พี่น้องทั้งหลาย และอยากให้โลกได้สนใจกับธรรมของพระพุทธเจ้าบ้าง พอประมาณ โลกจะได้มองเห็นกันทั่วถึง ไม่ได้มองแบบเป็นยักษ์เป็นผีคอยแต่จะกินจะกลืนร่อยเล่ห์พันเหลี่ยมร้อยพันคมอย่างนี้ อันนี้ทำให้ไม่มีความสนิทกัน มีมากขนาดไหนหากความสนิทกันไม่ได้ ถ้าธรรมเข้าตรงไหนมีมากมีน้อยสนิทกันหมด ต่างกันอย่างนี้นะ

ไม่ต้องถามหาชาติชั้นวรรณะชื่อเสียงอยู่ที่บ้านใดเมืองใดภาคไหนไม่ต้องถาม น้ำใจแสดงต่อกันนี้ถึงกันหมดด้วยความเป็นธรรม ถ้าไม่เป็นธรรมครัวเรือนเดียวกันก็แตกกัน อย่าว่าแต่อื่นไกลที่ไหน ครัวเรือนเดียวกันก็แตกกัน เพราะไม่เป็นเป็นธรรมต่อกัน ถ้าเป็นธรรมแล้วมากน้อยเย็นไปหมด จึงอยากให้พี่น้องทั้งหลายได้ยึดธรรมนี้ ไม่ได้มากให้ยึดในตัวของเราครอบครัวของเรา สังคมของเราก็ยังดี ไม่ใหญ่เอาแค่นี้ก็ดี

ถ้าต่างคนเอาธรรมไปปฏิบัติตั้งที่ว่านี้กระจายไปทั่วโลก โลกก็เย็นได้ คอยที่จะให้กิเลสพ่ายนี่ย่ำหวังนะ ไม่มีทาง ไม่มีใครเลิศเลอยิ่งกว่าศาสดาองค์เอก ภัยของโลกก็คือกิเลสนั่นเอง ท่านไม่ได้บอกว่าคุณของโลกคือกิเลสนะ ภัยของโลกคือกิเลสนั่นเอง คุณของโลกคือธรรม แน่ะ ทบกันลงไปตรงนั้น ถ้าใครมีธรรมมากน้อยจะมีคุณค่าขึ้นในตัวและสงบรวมเย็น ถ้ามีแต่กิเลสตัดทอนแล้วเป็นไฟด้วยกันหมด ให้พากันสนใจเข้าธรรมเข้าธรรม ธรรมเวลาได้อบรมเต็มที่แล้ว เฉพาะอย่างยิ่งพูดในหัวใจนี้ละนะ ใจนี้เวลามันเป็นไฟเป็นไฟนี้ โถ มันของเล่นเมื่อไร นอนก็จะไม่หลับ มันสร้างไฟสร้างไฟความคิดความปรุง ทุกแง่ทุกมุมเผาเข้ามาในหัวใจมันจะนอนไม่หลับ นี่ละกิเลสทำงานไฟเผาหัวอก

เวลาเราออกปฏิบัติระงับมันด้วยอรรถด้วยธรรมแล้วค่อยสงบไป ๆ เอาเสียงจนเรียบไปเลย ไม่มีกิเลสตัวใดขึ้นชื่อว่าเป็นภัย เหลือค้างอยู่ในใจเลย ทุกข์แม้เม็ดหินเม็ดทรายก็ไม่มี เพราะทุกข์นี้เป็นผลเกิดขึ้นมาจากกิเลสสร้างขึ้นมา เมื่อกิเลสตัวสร้างทุกข์ดับไปทุกข์ก็ดับไปพร้อมกัน ท่านว่าสมุทัยทุกข์ สมุทัยเป็นต้นเหตุให้สร้างทุกข์ให้เกิดขึ้น มรรค นิโรธ มรรคเป็นต้นเหตุสร้างนิโรธความดับทุกข์ขึ้นมานั้น อริยสัจท่านว่าอย่างนั้น มันเห็นกระจ่างในจิตจริง ๆ ถ้ายิ่งผู้ชอบมองดูในจิตมาก ๆ ผู้นั้นจะเห็นภัย เห็นภัยไปโดยลำดับ เพราะกองไฟจริง ๆ อยู่ในหัวใจของทุกคนไม่เลือก เว้นพระอรหันต์เท่านั้น นอกนั้นไม่เลือกอะไรเรื่องไฟในหัวใจ มีมากมีน้อย ยิ่งไม่มีธรรมในใจเลยมีแต่ไฟ ใครจะมาเสกสรรปั้นยอว่าเป็นใหญ่เป็นโตขนาดไหนก็ตามมีลมปาก หัวใจนั่นคือไฟเผาอยู่ในหัวอกนั้นไม่มีที่ไหนนะ

ไม่มีใครเกินศาสดาองค์เอกที่มองดูโลกด้วยสายตาของธรรม พระญาณหยั่งทราบหมดเลย ใ้เราให้กิเลสมันพามอง หัวชนฝาไปเลยหัวชนต้นไม้ เพราะกิเลสพาให้สัตว์ตาบอดชนตะไปเลย ไม่ว่าจะได้ว่าเสีย ความทุกข์กิเลสมันไม่รับเราเป็นคนรับเคราะห์ นี่ละกิเลสพาเดินเดินอย่างนั้น ถ้าธรรมพาเดินมีทางเล็ดลอดออกไปได้ ๆ ให้พากันตั้งใจปฏิบัติ ที่พูดตะกี้ก่อนจึงหันที่ว่ามันเป็นเปลวขึ้นมาหัวใจนี้ เวลามันแสดงเปลวขึ้นมา จิตจ่อลงจะไปเป็นน้ำดับไฟ จ่อลงภาวนานี้หงายเลยนะมันรุนแรงมาก สติจ่อไม่อยู่ สติเปิงเลยเชียว อันนี้มันพลุ่ง ๆ นี่เห็นหมดในหัวใจนะ ที่นำมาพูดนี้นำมาจากหัวใจเจ้าของมาพูด เวลามันรุนแรงรุนแรงขนาดนั้น

นี่พูดถึงเรื่องความรุนแรงของกิเลส เวลาสู้มันไม่ได้หงายทั้งนั้นๆ แต่ความพยายามสู้ไม่ถอยๆ สุดท้ายก็เอาเลยกำเลย กำได้ๆ สงบได้ เอ้ามันพุ่งช่านไปไหนรู้ตามกันทัน เอาเข้ามาสงบจนได้ๆ ด้วยอำนาจของธรรม ที่นี้หนักเข้าๆ ธรรมกำได้หมด กำอำนาจไว้หมด จิตจะคิดแยบไปยุ่งเหยิงวุ่นวายกับอะไรตีปี่วะเดียวหงายเลย หงายกลับคืนๆ นี่ละอำนาจแห่งการฝึกตน มันจะหนักจะเบาเท่าไรก็เราเป็นผู้รับผิดชอบตัวเอง เราจะไปโยนให้ใครเป็นผู้รับผิดชอบแทน ความทุกข์ก็มาอยู่กับเรานั้นแหละ เราต้องรับผิดชอบเราความทุกข์จะได้เบาบางลงไป จากผลแห่งงานของเราที่สู้กิเลสตัวสร้างทุกข์ขึ้นมาขึ้นมานั้น ไปโดยลำดับลำดับานะ ปิดออกๆ เรื่อย ยิ่งเป็นนักภาวนายังเห็นชัดเจน

ฝึกฝนทรมานตนนี้ต้องใช้ความคิดความอ่านทุกวิถีทาง เพื่อการเบิกกว้างราบรื่นในการภาวนา ไม่ใช่แต่ว่าเดินจงกรมนั่งสมาธิภาวนา ไม่คิดอ่านไตร่ตรองผลไม่ค่อยมีและไม่มี ต้องคิดอ่านไตร่ตรอง วิธีการใดมีผลมากให้จับเอาไว้ๆ แล้วก็ค่อยเบิกกว้างออกๆ ที่นี้เวลาสรุปความลงแล้ว เอ้า ทรมานมันได้จนกระทั่งกิเลสมันเสื่อมหมดได้แล้ว ทุกข์แม้เม็ดหินเม็ดทรายไม่มี ก็เพราะกิเลสไม่มีทุกข์ก็ไม่มี หมดโดยสิ้นเชิง นั่นท่านเรียกบรมสุข จิตพระพุทธเจ้าจิตพระอรหันต์ครองบรมสุขอันนี้ทั่วหน้ากัน นอกนั้นจมไปด้วยทุกข์เล็กน้อยเหมือนกันหมดนั่นแหละ นี่ละการฝึกทรมานตนต้องได้ใช้ความพยายามเต็มกำลังความสามารถ จะแบบสูกเอาเผากินๆ ตายกองกันอยู่นี้ไม่มีวันสิ้นสุดนะ ให้พากันพิจารณาพยายาม

เทศน์กรุงเทพฯก็เทศน์มาแล้ว วันนี้ก็เทศน์ตอนเช้าเสียมั่ง ไม่เทศน์มากเทศน์น้อยก็เอา พระเราและพวกอยู่ในคงในครวัก็เหมือนกันนะ ให้ดูหัวใจเขาหัวใจเรา เข้าไปอยู่นั้นว่าไปอบรมๆ ใครมองมาข้างนอกเขาว่า วัดป่าบ้านตาดเป็นวัดภาวนานะ เขาคิดกันอย่างนั้น ส่วนภายในนี้มีแต่นักมวยต่อยกันด้วยลมฝีปาก เข้าใจไหมละ วัดป่าบ้านตาดนี้เป็นวัดนักมวย แชมเปียนก็อาจมีอยู่ในแถวนี้ละ มันต่อยกันด้วยลมฝีปาก มากกว่านั้นมาทะเลาะกันให้เห็น ถ้ามาทะเลาะกันให้เห็นไม่อยู่นะ มาทะเลาะกันให้เราเห็นโล่ทันทีไม่ให้อยู่ ไม่วินิจฉัยให้นะ เพราะหยาบที่สุดแล้ว เอาไว้ไม่อยู่นี้แล้วให้ไป ก็มีเท่านั้น เพราะฉะนั้นให้ฝึกตน เรื่องนี้เป็นเรื่องของกิเลส มันออกจากใจแล้วก็ไปอาละวาดคนอื่น เจ้าของรักษามันไม่ได้ปล่อยมันไปมันก็อาละวาดคนอื่น ถ้าปล่อยไปเท่าไรก็ยิ่งวัดแตกไปเลย

ถ้าต่างคนต่างระมัดระวังรักษา ดูใจเขาดูใจเราดูเหตุดูผล ฟังความผิดความถูกของตัวเองก็มีทางระงับได้ ถ้าเอาไปตามอารมณ์ถูกทั้งนั้นกิเลสนะ เป็นไฟขึ้นมาก็ถูก ได้เผาคนอื่นมากเท่าไรยิ่งถูก นั่นเรื่องของกิเลส ถ้าเป็นธรรมแล้วแยบออกมาเท่านี้เผาตัวเองแล้วทำไมจะไปปล่อยให้มันไปเผาคนอื่น พอมันแยบขึ้นมา ความหงุดหงิดความไม่พอใจเผาเราก่อนแล้ว ดูนี่ก่อนระงับ นั่นเรียกว่าธรรม พากันจำเอานะ เอาละวันนี้เทศน์เท่านั้น

โยม : ขอโอกาส เจ้าคุณศรีวรคุณนี้ ที่ชื่ออ่ำใช้ไหมสะ ที่อยู่วัดเขาพระงามที่ลพบุรี ใช้ไหมสะ

หลวงตา : นั่นแล้วนี่ละ อ่ำ เจ้าคุณศรีวรคุณ ชื่ออ่ำ เป็นน้องชายท่านเจ้าคุณอุบลี ท่านเมตตาเราอยู่มากนะ สนិតสนมกันมานาน อายุท่านก็ไล่เลี่ยกันกับสมเด็จพระสังฆราชองค์ที่ ๑๖ คงจะล่วงลับไปในระยะเดียวกัน นี้ได้ท่านช่วยนะ โห ท่านมีแต่จะเอากลับทำเดี่ยว จะไม่ยอมให้ไปเลย เหมือนว่าจับตัวได้แล้วจึงลากไปกรุงเทพฯเลย โธ ตอนนั้นพูดให้มันชัดเจน เสีย จิตมันหมุนเป็นธรรมจักรอยู่กับใครได้เมื่อไร อยู่องค์เดียวๆ คิดดูงานท่านอาจารย์มัน เรา จนครูบาอาจารย์บางรายว่า มหาบัวนี่เวลาท่านมีชีวิตอยู่นี้เหมือนเงาเทียมตัวติดกับท่าน ตลอด บทเวลาท่านมรณภาพแล้วไม่มาเหลียวแลเลย ว่าอย่างนี้ก็มี เพราะท่านไม่มองเห็น ภายในของเรา ท่านว่าอย่างนี้ก็ได้ ก็ถูกของท่านท่านดูภายนอกนะ เพราะเวลาท่านยังมีชีวิตอยู่ก็เหมือนเงาเทียมตัว พอท่านสิ้นไปแล้วก็มีเพื่อนฝูงมาปฏิบัติหน้าที่แทนพอสมควร เราก็ออกแรงความเพียร นี่ละแรงความเพียรตอนนี้ละ

อยู่คนเดียวทั้งนั้นนะ อย่างศพท่านอยู่วัดสุทธาวาส เราก็อยู่บนภูเขา ภูพานนั่นนะ องค์เดียว ไม่มีใครไปอยู่ด้วย นานๆ ลงมา ฉันจึงหันแล้วก็เดิน วันไหนจะมาก็ฉันไม่มาก็ไม่ฉัน เดินมาเดินจงกรมมาตลอดจนกระทั่งถึงวัดสุทธาวาส ต่อมๆ มากก็เข้าไปกราบศพท่าน งานนี้อีกที่ภรรยาทำงานทำการอะไรเต็มวัด ประชาชนมาช่วย ตอนนั้นมีท่านอาจารย์ฝั้น ท่านเป็นหัวหน้างาน พอพูดถึงท่านอาจารย์ฝั้นขบขันดีไหม นี่ละพลังของจิตท่านสำคัญมาก นะ ท่านพาพวกพระพวกโยมเขาสานขัดแตะที่จะไปเป็นแผงกันในงานนี้ แล้วมีหญิงสองคน กำลังคิกคะนองขี้จักรยานมาปั๊บปั๊บๆ มานี่ ท่านก็จนได้เงยหน้าขึ้น มันยังงอแงเด็กสองคน นี่นะท่านวางั้นนะ ไม่รู้ภาสีภาษาอะไร ท่านว่ายิ้มๆนะ พวกพระเณรก็สานขัดแตะนั่งสานอยู่ มันสะเปะสะปะมาใกล้ๆ นี่นะ เด็กสองคนกำลังคิกคะนองไม่รู้ภาสีภาษาอะไร ฉากอยู่นั้น นะ

มายังไงนี่ ท่านว่า ที่นี้ท่านว่าเอาๆ คอยดูนะ นี่สำคัญมากนะ จะเอาให้มันลัมให้ดู แต่ไม่ให้มันเจ็บ คือให้มันอายเฉยๆ ให้มันรู้ว่าความคิกคะนองเป็นผลยังไร ความหมายวางั้น พอท่านว่าเอาจะเอาให้มันลัมให้ดู ที่นี้พระเณรวางอะไรหมดจ้อ มันก็ขี้ รดจักรยาน เปะปะลัมทั้งสองคันเลย นั่นเห็นไหมละ หวาอะไรมันก็เจออันนั้น บาปมีอยู่บุญ มีอยู่ หวาอะไรมันก็เจออันนั้น นี่เขาหาอันนี้เขาก็เจออันนี้ความหมายวางั้น นี่พูดถึงเรื่องท่าน อาจารย์ฝั้น พลังจิตของท่านสำคัญมาก คิดดูซิว่าจะให้มันลัมให้ดู พอออกไปนี่ต่างคนก็ต่าง จ้อ พอมาเท่านั้นเปะปะลัมจริงๆ นะจักรยานลัมจริงๆ นั่นเห็นไหม หวาอะไรมันก็เจออันนั้น หวาอะไรมันก็เจออันนั้นแหละ บาปมีบุญมี เอ้อ แปลกอยู่

พูดถึงเรื่องเราอยู่ในป่า ตอนนั้นกำลังพิลึกจริง ๆ นะ เข้ากับใครไม่ได้เลย นี่ละครบาอาจารย์ทั้งหลายบางองค์ยังว่าเราพูดให้เรา ว่ามหาบวชี่เวลาครูบาอาจารย์ยังมีชีวิตอยู่เหมือนเงาเทียมตัวติดแนบตลอด พอท่านมรณภาพไปแล้วหายหน้าไม่มาเกี่ยวข้องเลย ว่างั้นก็มี แต่เรามันหมุนอันนี้ซี อันนั้นก็มีคนดูแลช่วยแล้ว เราก็ไปของเราแหละ คิดดูมาเผาศพนี่มาอยู่เพียงสี่คืนนะ ในงานเผาศพมาได้สี่คืนมาอยู่ที่นั่น ทนเอานะ มันหมุนของมันจากนั้นก็ติดฝังเลย นี่ละจิตเวลามันถึงขั้นของมันแล้วเป็นอย่างนั้น ถึงขั้นหมุนแล้วไม่มีรอคูนใครไม่ได้เลย ไม่มีใครไปด้วยได้เลย ไปคนเดียว ๆ ตลอด ใครเป็นเพื่อนไม่ได้ มันแยบทางนูนแยบทางนี่เป็นน้ำไหลบ่า น้ำไหลบ่ามันจะรุนแรงอะไร พุ่งลงช่องเดียว เป็นกับตายเราคนเดียวพุ่ง ๆ ตลอดมา

นี่เราก็ไม่ลืม ถึงเรื่องพ่อแม่ครูจารย์มันมรณภาพ เราก็ดูเหมือนจบเท่านั้นนะ ตอนเราประกอบความเพียร ตอนนั้นเป็นตอนที่เป็ยสติปัญญาอัตโนมัติหมุนตลอดเลย กลางคืนกลางวันบังคับมันถึงจะนอน หลับจับบังคับ ต้องบังคับด้วยพุทโธนะ จะบังคับให้หลับเฉย ๆ ไม่หลับ คือมันพุ่ง ๆ เกี่ยวกับเรื่องกิเลสกับธรรมพิดกันบนหัวใจเรานี้แหละ ต้องเอาพุทโธมาบีบบังคับให้ทำงานกับพุทโธอย่างเดียว ไม่ให้ทำงานกับเวที เข้าใจไหม ให้ทำงานกับพุทโธ พุทโธถึยบนะ ถึยบสงบลง ๆ แน่วหลับ นั่นเป็นอย่างงั้น จะให้มันสงบเฉย ๆ นอนหลับยากนะ จิตขั้นนี้ยาก ต้องเอาพุทโธมาบีบบังคับเอาไว้ให้อยู่กับพุทโธ ๆ เหมือนเราเรียนกอกักอกกา ให้อยู่กับพุทโธคำเดียวแนว สงบหลับ ถ้าว่าสมาธิก็แนวลงสะดวกสบาย บังคับให้อยู่สมาธิเฉย ๆ ไม่ลง นูนนะ เหมือนว่าคู่ต่อสู้ยืนจังก้าคอยอยู่ ทางนี้ก็ซัดกันละซี นั่นละเรื่องราว ถึงขั้นมันเป็นเป็นในหัวใจรู้ได้ทุกคน เอาละทีนี้ให้พร

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz